

Bernard Kowalczyk

Eliasz i Elizeusz jako wzór relacji i służby w Kościele

Charakterystyka życia i służby Eliasza

Eliasz – imię pochodzenia hebrajskiego, od Elijahu - Jahwe jest moim Bogiem.

Prorok ten, żył w Izraelu w czasie panowania króla Achaba. Achab i jego cudzoziemska żona Izebel grzeszyli przeciwko Bogu, czcząc Baala i zabijając proroków Boga. Eliasz po raz pierwszy wymieniony jest w 1 Księdze Królewskiej jako niosący słowo Boga Achabowi, królowi Izraela. Eliasz został posiany, by przekazać, że z tego powodu Bóg zsyła suszę. Potem Eliasz ukrywał się przy potoku Kerit, gdzie kruki przynosiły mu pożywienie. Kiedy potok wysechł, udał się do Sarepty w Sydonie i zatrzymał u wdowy. Podzieliła się ona z prorokiem resztką swojego jedzenia, lecz Bóg odnawiał jej zapasy mąki i oliwy do czasu zakończenia głodu. Gdy zmarł syn wdowy, Bóg odpowiedział na modlitwę Eliasza i przywrócił go do życia. (1Krl 17:3-24).

W trzecim roku suszy Eliasz wrócił do Achaba. Król oskarżył go o spowodowanie kłopotów Izraela. Eliasz odpowiedział: "Nie ja dręcę Izraela, ale właśnie ty i ród twego ojca waszym porzucaniem przykazań Pańskich". Kazał Achabowi posłać proroków Baala i Aszery na górę Karmel. Tam Eliasz wezwał ich do udowodnienia, że ich bóg jest prawdziwy. Jeśli Baal rozpali ogień pod ich ofiarą, wtedy ludzie zaczną go czcić, lecz jeśli to Bóg ześle ogień, by zapalić ofiarę Eliasza, udowodni przez to, że jest prawdziwym Bogiem. Prorocy Baala tańczyli, modlili się i okaleczali, lecz ogień nie zapłonął. Kiedy zaś Eliasz modlił się do Boga, spadł ogień od Pana i strawił jego ofiarę. Wszyscy ludzie krzyknęli: "Naprawdę Pan jest Bogiem". Kapłanów Baala zabito i tego samego dnia susza się skończyła.

Kiedy Izebel usłyszała o zabiciu jej proroków, wpadła we wściekłość. Eliasz uciekł na południe na górę Horeb (Synaj), by ratować swoje życie. Czuł się samotny i był bliski rozpacz. Lecz Bóg przemówił do niego. Powiedział Eliaszowi, że czeka go jeszcze praca. Ma on namaścić nowego króla i przygotować Elizeusza, aby przejął jego zadania.

Później, kiedy Achab kazał zabić Nabota, żeby przejąć jego winnice, Eliasz ostrzegł króla, że Bóg ukarze całą jego rodzinę. Achab zginął w bitwie pod Ramot w Gileadzie. Kiedy zadanie Eliasza się skończyło, Bóg wziął go do nieba w ognistym rydwanie. 1 Krl 17-2 Krl 2;

Niektórzy teologowie chrześcijańscy wierzą, że Eliasz musi powrócić na ziemię aby umrzeć fizycznie. Jedna wersja zakłada, że Jan Chrzciciel wypełnia misję starotestamentowego proroka. Inna z kolei nie dopatruje się dalszych znaczeń osoby Eliasza – jego misja miała mieć charakter duchowy, symboliczny.

Zgodnie z niektórymi poglądami eschatologicznymi, prorok Eliasz powróci na ziemię wraz z Henochem, który również został wzięty za życia do nieba, tuż przed końcem świata, by walczyć z antychrystem. Obaj zginą śmiercią męczeńską, a po trzech dniach zmartwychwstaną.

Odwołania w Nowym Testamencie

Żaden z proroków nie jest tak często wspominany w Nowym Testamencie jak Eliasz.

1. Kapłani i Synowie Lewiego mówili Janowi Chrzcicielowi (Jan 1:25): "Czemuż tedy chrzczisz, jeśli ty nie jesteś Chrystus, ani Eliasz, ani prorok"?
2. Paweł w Liście do Rzymian 11:2 odwołuje się do wydarzenia z przeszłości, powołuje się na Eliasza, przekonując że Bóg nie odsunął się od swoich ludzi.

3. List Jakuba 5:17 przedstawia postać Eliasza jako wzór osoby modlącej się. (Również Łk 4:25; 9:54).
4. Ewangelieści Mateusz (11:11) i Łukasz (9:8) opisują życie Jana Chrzciciela, które odzwierciedla postać proroka Eliasza: "życie w puszczy, przebywanie na pustyni, nagły początek misji (1Krl 17:1-3; Łk 3:2-3); nawet ten sam rodzaj szat i skórzany pas dookoła bioder (2Krl 1:8, Mt 3:4).
5. Nadzieję na ponowne przyjście Eliasza i jego potęgę zawiera Proroctwo Malachiasza 3:23-24: Oto Ja pošę wam proroka Eliasza, zanim przyjdzie wielki i straszny dzień Pana, i zwróci serca ojców ku synom, a serca synów ku ich ojcom, abym, gdy przyjdę, nie obłóżył ziemi klątwą. Nadzieja ta jest wiązana z wyzwoleniem narodu.
6. Każda nadzwyczajna postać, jaka zjawiała się w dziejach, w pewnym stopniu posiadała cechy Eliasza. Jan Chrzciciel został obwieszczony Eliaszem (Mt 11:13-14; 16:14; 17:10; Mk 9:11; 15:35; Łk 9:7-8; Jn 1:21). Jego pojawienie się podczas Przemienienia najwidoczniej nie zaskoczyło uczniów.

Elizeusz – Imię ucznia i następcy Eliasza, pochodzenia hebrajskiego, oznacza: komu Bóg jest zbawieniem.

Historię powołania Elizeusza odnajdujemy na kartach Pierwszej Księgi Królewskiej. Eliaz spotkał Elizeusza, syna Szafata, kiedy ten orał ziemię pługiem zaprzężonym w dwanaście par wołów. Podkreślenie tego faktu wskazuje, iż Elizeusz był człowiekiem majątnym. Eliaz nie sam wpadł na pomysł wezwania Elizeusza, ale usłyszał to od Boga, który na świętej Górze Horeb rozmawiał z nim i wydawał polecenia. Jednym z tych poleceń było właśnie namaszczenie syna Szafata z Abel Mechola na proroka po sobie, czyli jako następcy. Ciekawe, że Eliaz nie otrzymał polecenia, aby wezwać na swego ucznia jednego z członków dość licznych już wtedy grup prorockich. Elizeusz był — jak to dzisiaj powiedzielibyśmy — „człowiekiem świeckim”.

"Odszedł więc stamtąd i znalazł Elizeusza, syna Szafata, przy orce. Dwanaście zaprzęgów szło przed nim, a on był przy dwunastym. Eliaz podszedł do niego i zarzucił na niego swój płaszcz. Wtedy opuścił woły, pobiegł za Eliaszem i rzekł: Pozwól mi pocałować mojego ojca i moją matkę, a potem pójdę za tobą. A on mu odpowiedział: Idź, ale potem wróć, bo po cóż ci to uczyniłem? Wrócił więc do niego i wzięwszy parę wołów zarzucił je, a na uprzęży z tych wołów ugotował ich mięso i podał swoim ludziom, a oni jedli. Potem ruszył i poszedł za Eliaszem, i usługiwał mu." 1 Królewska 19:19-21

Został powołany na proroka przez Eliasza, któremu usługiwał przez 6 lat. Elizeusz uważał Eliasza za swojego duchowego ojca i był niczym jego pierworodny syn (pierworodnemu przypadały dwie części po ojcu - Eliaz prosił Elizeusza o dwie części jego ducha 2 Krl 2:9).

Eliaz powołuje Elizeusza wykonując symboliczny gest, mianowicie narzuca na niego swój płaszcz. Płaszcz na starożytnym wschodzie oznaczał osobę i prawa jego właściciela; narzucenie więc płaszcza oznacza, iż Eliaz bierze Elizeusza pod swoją opiekę, a ten staje się uczniem Eliasza i ma za nim chodzić. Przyjmuje z pokorą to trudne wyróżnienie, tylko zwraca się z prośbą do nowego mistrza — pozwól, abym ucałował mojego ojca i matkę. Gdy powrócił, złożył woły w ofierze Bogu, mięso zaś ugotował i rozdał ludziom. Nic nie pozostawił za sobą, wszystko stało przed nim otwarte. Podjął tę najtrudniejszą przygodę życia, jaką jest powołanie pod Boga.

W ten sposób wypełnione zostały słowa Księgi Powtórzonego Prawa 21:15-17:

"Jeżeli ktoś będzie miał dwie żony, jedną ulubioną, drugą nie lubianą, a one obie - i ta ulubiona, i ta nie lubiana - urodzą mu synów, a pierworodnym będzie syn tej nie lubianej, to gdy będzie przydzielał swoim synom dziedzictwo, nie może nadać pierworodztwa synowi ulubionej z pominięciem syna tej nie lubianej, który jest jego pierworodnym, lecz uzna za pierworodnego syna tej nie lubianej, dając mu podwójnie ze wszystkiego, co posiada, gdyż on jest pierwociną siły jego, jemu przysługuje prawo pierworodztwa."

Elizeusz żył w czasie panowania sześciu królów Izraela. Jego służba trwała około 60 lat. W czasie tym dokonał wielu cudów. Umarł śmiercią naturalną za panowania wnuka Jehu – króla Izraela. O proroku owym wspominał Jezus w Ewangelii Łukasza 4:27.

Cuda uczynione przez Boga w wyniku modlitw Elizeusza opisane w Biblii

1. Rozdzielenie wód Jordanu - 2 Krl 2:14
2. Oczyszczenie źródła zaopatrującego Jerycho w wodę - 2 Krl 2:19-22
3. Atak niedźwiedzi na młodocianych szyderców - 2 Krl 2:23,24
4. Zaopatrzenie wojska w wodę - 2 Krl 3:16-26
5. Dostarczenie wdowie oliwy - 2 Krl 4:1-7
6. Urodzenie syna przez bezdzietną Szunamitkę - 2 Krl 4:18-37
7. Wskreszenie dziecka - 2 Krl 4:18-37
8. Uzdatnienie zatrutej potrawy - 2 Krl 4:38-41
9. Nakarmienie 100 mężczyzn 20 bochenkami chleba - 2 Krl 4:42-44
10. Uzdrawienie Namana z trądu - 2 Krl 5:1-14
11. Przeniesienie trądu z Namana na Gechaziego - 2 Krl 5:24-27
12. Wypłynięcie żelaznej części siekiery na powierzchnię wody - 2 Krl 6:5-7
13. Ukazanie słudze anielskich rydwanów - 2 Krl 6:15-17
14. Porażenie wojsk syryjskich ślepotą - 2 Krl 6:18
15. Przywrócenie wzroku żołnierzom syryjskim - 2 Krl 6:19-23
16. Wskreszenie zmarłego - 2 Krl 13:20,21

Dlaczego Bóg dozwolił, aby niedźwiedzie rozszarpały 42 dzieci (2 Królewska 2,22-24)?

Prorok Elizeusz przeklął młodzież miejscowości przez którą przechodził. Biblia mówi: „Obróciwszy się więc i spojrzawszy na nich, przeklął ich w imię Pana. Wtedy wyszły z lasu dwa niedźwiedzie i rozszarpały z nich czterdzieści dwoje dzieci” 2 Król. 2,23-24.

Czy ten sam Bóg, który okazuje miłosierdzie do tysięcznego pokolenia swojemu ludowi, dozwoliłby na rozszarpanie 42 osób, gdyby chodziło o małe dzieci, które nie potrafią jeszcze za bardzo rozróżniać między dobrem a złem?

Odpowiedź na to pytanie leży we frazie „mali chłopcy” czy „dzieci”, która w języku hebrajskim obejmowała nie tylko małe dzieci, lecz i nastolatków. Kontekst wskazuje, że w tym przypadku chodziło o młodzieżowy gang raczej, niż małe dzieci. — Łysy, wznies się w górę, wznies się w górę łysy. — wołali chłopcy.

Ich słowa były aluzją do wniebowzięcia Eliasza, długowłosego i powszechnie uznanego proroka. W starożytnych kulturach łysina była uważana za dowód braku błogosławieństwa Bożego Iz. 3,17.24. Bóg jednak wybrał Elizeusza na proroka nie bacząc na jego łysinę, lecz na poświęcone serce. Posługując się tym epitetem młodzieńcy kwestionowali fakt, że Elizeusz jest prorokiem Bożym. Musieli być dorastającymi nastolatkami, o czym świadczy celność ich sarkazmu. Bóg musiał ich ukarać, gdyż inaczej postawa lekceważenia wobec Słowa Bożego i Jego proroków rozszerzyłaby się jeszcze bardziej, gdyż możemy być pewni, że postawa ta nie wzięła im się z nikąd, ale zapewne wynieśli ją ze swoich domów.

Relacja między Eliaszem i Elizeuszem jest przykładem relacji Chrystusa z Kościołem.

Eliasz typ Chrystusa, Elizeusz typ Kościoła w Starym Testamencie

"Dlatego opuści człowiek ojca i matkę, i połączy się z żoną swoją, a tych dwoje będzie jednym ciałem. Tajemnica to wielka, ale ja odnoszę to do Chrystusa i Kościoła." Efezjan 5:31-32

Tajemnicę owej zależności możemy widzieć w relacji pomiędzy Eliaszem i Elizeuszem.

Elizeusz służył Eliaszowi. Kościół służy Jezusowi

"Tacy bowiem nie służą Panu naszemu, Chrystusowi, ale własnemu brzuchowi, i przez piękne a pochlebne słowa zwodzą serca prostaczków." Rzymian 16:18

"Cokolwiek czynicie, z duszy czynicie jako dla Pana, a nie dla ludzi, wiedząc, że od Pana otrzymacie jako zapłatę dziedzictwo, gdyż Chrystusowi Panu służycie." Kolosan 3:23 – 24

"o ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował samego siebie bez skazy Bogu, oczyści sumienie nasze od martwych uczynków, abyśmy mogli służyć Bogu żywemu." Hebrajczyków 9:14

Elizeusz służył w mocy podwójnego Ducha Eliasza

Kościół służy w autorytecie i mocy Ducha Świętego, który jest nieograniczony

"A Jezus odpowiadając, rzekł do niego: Czy dlatego wierzysz, że powiedziałem ci, iż cię widziałem pod figowym drzewem? Ujrzysz większe rzeczy niż to." Jana 1:50

"Ojciec bowiem miłuje Syna i ukazuje mu wszystko, co sam czyni, i ukaże mu jeszcze większe dzieła niż te, abyście się dziwili." Jana 5:20

"Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Kto wierzy we mnie, ten także dokonywać będzie uczynków, które Ja czynię, i większe nad te czynić będzie; bo Ja idę do Ojca." Jana 14:12

"Starajcie się tedy usilnie o większe dary łaski; a ja wam wskażę drogę jeszcze doskonalszą." 1 Koryntian 12:31

Mnie, najmniejszemu ze wszystkich świętych, została okazana ta łaska, abym zwiastował poganom niezgłębione bogactwo Chrystusowe i abym na światło wywiódł tajemny plan, ukryty od wieków w Bogu, który wszystko stworzył, aby teraz nadziemskie władze i zwierzchności w okręgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą, według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym, w którym mamy swobodę i dostęp do Boga z ufnością przez wiarę w niego." Efezjan 3:8-12

"Dlatego w miejsce Chrystusa poselstwo sprawujemy, jak gdyby przez nas Bóg upominał; w miejsce Chrystusa prosimy: Pojednajcie się z Bogiem." 2 Koryntian 5:20

Elizeusz był mężem świętym

"Rzekła tedy do swego męża: Oto teraz wiem, że ten mąż Boży, który stale do nas zachodzi, jest święty." 2 Królewska 4:9

Kościół jest święty

"Mężowie, miłujcie żony swoje, jak i Chrystus umiłował Kościół i wydał zań samego siebie, aby go uświęcić, oczyściwszy go kąpielą wodną przez Słowo, aby sam sobie przysposobić Kościół pełen chwały, bez zmyły lub skazy lub czegoś w tym rodzaju, ale żeby był święty i niepokalany." Efezjan 5:25 -27

Przed pochwyceniem Eliasza, Elizeusz trzykrotnie zapewniał go, że go, że go nie opuści.

Bóg jest wierny, Jezus okazał się wierny

"Wierny jest Bóg, który was powołał do społeczności Syna swego Jezusa Chrystusa, Pana naszego."
1 Koryntian 1:9

"Dotąd nie przyszło na was pokuszenie, które by przekraczało siły ludzkie; lecz Bóg jest wierny i nie dopuści, abyście byli kuszeni ponad siły wasze, ale z pokuszeniem da i wyjście, abyście je mogli znieść." 1 Koryntian 10:13

"A sam Bóg pokoju niechaj was w zupełności poświęci, a cały duch wasz i dusza, i ciało niech będą zachowane bez nagany na przyjście Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Wierny jest ten, który was powołuje; On też tego dokona." 1 Tesaloniczan 5:23-24

"A wierny jest Pan, który was utwierdzi i strzec będzie od złego." 2 Tesaloniczan 3:3

"jeśli my nie dochowujemy wiary, On pozostaje wierny, albowiem samego siebie zaprzecić się nie może." 2 Tymoteusza 2:13

"I widziałem niebo otwarte, a oto biały koń, a Ten, który na nim siedział, nazywa się Wierny i Prawdziwy, gdyż sprawiedliwie sędzi i sprawiedliwie walczy." Objawienie 19:11

Kościół ma być wierny Jezusowi

"Kto jest wierny w najmniejszej sprawie i w wielkiej jest wierny, a kto w najmniejszej jest niesprawiedliwy i w wielkiej jest niesprawiedliwy." Łukasza 16:10

"I rzekł do niego: To dobrze, sługo dobry, przeto iż w małym byłeś wierny, obejmij władzę nad dziesięciu miastami." Łukasza 19:17

"Tak niechaj każdy myśli o nas jako o sługach Chrystusowych i o szafarzach tajemnic Bożych. A od szafarzy tego się właśnie wymaga, żeby każdy okazał się wierny." 1 Koryntian 4:1-2

"O wszystkim zaś, żebyście i wy wiedzieli, co się ze mną dzieje i co porabiam, powiadomi was Tychikus, umiłowany brat i wierny sługa w Panu." Efezjan 6:21

"Proszę także i ciebie, wierny mój towarzyszu, zajmij się nimi, wszak one dla ewangelii razem ze mną walczyły wspólnie z Klemensem i z innymi współpracownikami moimi, których imiona są w księdze żywota." Filipian 4:3

"Wszystko, co mnie dotyczy, opowie wam Tychikus, brat umiłowany i wierny sługa, i współsługa w Panu," Kolosan 4:7

"Nie lękaj się cierpień, które mają przyjść na cię. Oto diabeł wtrąci niektórych z was do więzienia, abyście byli poddani próbie, i będziecie w udręce przez dziesięć dni. Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę żywota." Objawienie 2:10

"Wiem, gdzie mieszkasz, tam, gdzie jest tron szatana; a jednak trzymasz się mocno mego imienia i nie zaparłeś się wiary we mnie, nawet w dniach, kiedy Antypas, świadek mój wierny, został zabity u was, gdzie szatan ma swoje mieszkanie." Objawienie 2:13

Elizeusz posiadał obdarowanie prorocze.

Wiedział co stanie się z Eliaszem zanim pochwycenie miało miejsce. Wiedział co król Aramu mówi w swojej komnacie Elizeusz miał poznanie świata duchowego.

"Ilekoć król Aramu prowadził wojnę z Izraelem i po naradzie ze swoimi dostojnikami powiedział: W tym a w tym miejscu stanę obozem, mąż Boży wysyłał do króla izraelskiego wiadomość: Wystrzegaj

się, aby ciągnąć tamtędy, gdyż tam obozują Aramejczycy. Posyłał więc król izraelski na to miejsce, o którym mu oznajmiał mąż Boży ostrzegając go, nie raz i nie dwa i miał się tam na baczności. Rzecz ta oburzała króla aramejskiego, zwołał więc swoich dostojników i powiedział do nich: Czy nie możecie mi donieść, kto z naszych trzyma z królem izraelskim? Wtedy jeden z jego dostojników rzekł: Nikt, panie mój, królu, **lecz to prorok Elizeusz, który jest w Izraelu, donosi królowi izraelskiemu słowa, które wypowiadasz w swojej komnacie sypialnej.** On odpowiedział: Idźcie, a wybadajcie, gdzie on przebywa, a ja wyślę ludzi i każę go pojmać. I doniesiono mu: Oto jest on w Dotanie. Wtedy wyprawił tam konnicę i wozy wojenne, i znaczny oddział wojska i ci, wyruszywszy nocą, otoczyli miasto. A gdy wczesnym rankiem sługa męża Bożego wstał i chciał wyjść, oto miasto otaczało wojsko, konnica i wozy wojenne. Rzekł więc jego sługa do niego: Biada, panie mój! Jak postąpimy? A on odpowiedział: Nie bój się, bo więcej jest tych, którzy są z nami, niż tych, którzy są z nimi. **Elizeusz modlił się tymi słowy: Panie, otwórz jego oczy, aby przejrzał. I otworzył Pan oczy sługi, i przejrzał, a oto góra pełna była koni i wozów ognistych wokół Elizeusza.** A gdy Aramejczycy ruszyli przeciwko niemu, Elizeusz modlił się do Pana tymi słowy: **Dotknij ten lud ślepotą. I dotknął ich ślepotą według słów Elizeusza.**" 2 Królewska 6: 8 -18

Kościół ma obdarowanie prorocze

*"I upadłem mu do nóg, by mu oddać pokłon. A on rzecze do mnie: nie czyn tego! Jam współsługa twój i braci twoich, którzy mają świadectwo Jezusa, Bogu oddaj pokłon! **A świadectwem Jezusa jest duch prorocstwa.**"* Objawienie 19:10

*"Ducha nie gaście. **Prorocत्व nie lekceważcie**".* 1 Tesaloniczan 5:19-20

*"A mamy różne dary według udzielonej nam łaski; **jeśli dar prorokowania**, to niech będzie używany stosownie do wiary."* Rzymian 12:6

*"A Bóg ustanowił w kościele najpierw apostołów, **po wtóre proroków**, po trzecie nauczycieli, następnie moc czynienia cudów, potem dary uzdrawiania, niesienia pomocy, kierowania, różne języki."* 1 Koryntian 12:28

*"Dążcie do miłości, starajcie się też usilnie o dary duchowe, a **najbardziej o to, aby prorokować.**"* 1 Koryntian 14:1

"A kto prorokuje, mówi do ludzi ku zbudowaniu i napomnieniu, i pocieszeniu." 1 Koryntian 14:3

"Kto językami mówi, siebie tylko buduje; a kto prorokuje, zbór buduje." 1 Koryntian 14:4

Wyposażenie do służby wynikało z osobistej relacji z Eliaszem

*"Elizeusz zaś, widząc to, zawołał: **Ojczy mój, ojczy mój, rydwanie Izraela i jego konnico!** I już go nie zobaczył. Pochwycił tedy swoje szaty, rozdarł je na dwie części, i podniósł płaszcz Eliasza, który zsunął się z niego, zawrócił i stanął nad brzegiem Jordanu. Następnie wziął płaszcz Eliasza, który zsunął się z niego, uderzył nim wodę i rzekł: Gdzie jest Pan, Bóg Eliasza? Również gdy on uderzył wodę, rozstąpiła się ona w jedną i drugą stronę i Elizeusz przeszedł. A gdy to zobaczyli z przeciwka uczniowie prorocy z Jerycha, rzekli: Duch Eliasza spoczął na Elizeuszu. Wyszli więc na jego spotkanie i pokłonili mu się aż do ziemi."* 2 Królewska 2: 12-15

Wyposażenie kościoła do służby zawsze jest pochodną jego relacji z głową, czyli Panem Jezusem, relacji w zborze, oraz relacji w rodzinie.

*"Dziękując zawsze za wszystko Bogu i Ojcu w imieniu Pana naszego, Jezusa Chrystusa, ulegając jedni drugim w bojaźni Chrystusowej. Żony, bądźcie uległe mężom swoim **jak Panu**, bo mąż jest głową żony, **jak Chrystus Głową Kościoła, ciała, którego jest Zbawicielem. Ale jak Kościół podlega Chrystusowi**, tak i żony mężom swoim we wszystkim. Mężowie, miłujcie żony swoje, **jak i Chrystus***

umiłował Kościół i wydał zań samego siebie, aby go uświęcić, oczyściwszy go kąpielą wodną przez Słowo, aby sam sobie przysposobić Kościół pełen chwały, bez zmazy lub skazy lub czegoś w tym rodzaju, ale żeby był święty i niepokalany. Tak też mężowie powinni miłować żony swoje, jak własne ciała. Kto miłuje żonę swoją, samego siebie miłuje. Albowiem nikt nigdy ciała swego nie miał w nienawiści, ale je żywi i pielęgnuje, jak i Chrystus Kościół, gdyż członkami ciała jego jesteśmy. Dlatego opuści człowiek ojca i matkę, i połączy się z żoną swoją, a tych dwoje będzie jednym ciałem. Tajemnica to wielka, ale ja odnoszę to do Chrystusa i Kościoła. A zatem niechaj i każdy z was miłuje żonę swoją, jak siebie samego, a żona niechaj poważa męża swe." Efezjan 5:20 -33

"Przed świętem Paschy, Jezus, wiedząc, iż nadeszła godzina jego odejścia z tego świata do Ojca, umiłował swoich, którzy byli na świecie, umiłował ich aż do końca. " Jana 13:1

<http://kzszczecinek.forjesus.eu>